

МАЙЧИНА ОБИЧЪ

Въ сърдцето на Африка, по дивитѣ и пустинни мѣстности, двама опитни ловци обикаляха навредѣ, като дирѣха дивечъ. Тѣ биеха ония звѣрове, отъ които можеха да получатъ златни печалби: — леопарди,

заради пѣстрата имъ и скъпа кожа или слонове — за скъпоценнитѣ имъ зъби.

Единъ день ловцитѣ дочуха странно скимтене.

— Какво е това, — попитаха тѣ многобройната си свита отъ негри, които ги придружаваха на всѣкъжде.

— Птици, господарю, птици! — отвърнаха негритѣ

смутени и бързаха да отминатъ.

Тогава единиятъ ловецъ се приближи до хроста, отгдето се чуваше звукътъ и остана възхитенъ, като видѣ две малки лъвчета, съвсемъ сами. Той заповѣда на негритѣ да ги прибератъ въ единъ човалъ, като протриваше радостно ржце. Живитѣ лъвчета се купуваха много скъпо за зоологическитѣ градини или за цирковетѣ.

Но негритѣ не искаха да се допратъ до лъвчетата, макаръ че бѣха съвсемъ малки и не хапѣха.

Бѣлиятъ самъ ги прибра, натовари ги на носилката, която чернитѣ носѣха, и по съвета на единъ опитенъ черенъ заповѣда да се отдалечатъ бързо — да не ги настигне майката-лъвица.

Когато се мръкна, керванътъ се спрѣ. Запалиха бързо два реда огньове въ кръгъ. Звѣроветѣ се бояха отъ огньоветѣ, и срѣдъ тѣхъ хората можеха спокойно да нощуватъ.

Но никой не заспа тая нощъ. Всички бѣха увѣрени, че лъвицата е наблизо и дебне за децата си.

Ловцитѣ, съ пълни пушки, я очакваха. Чуваше се далеченъ ревъ, който се носѣше все по-наблизу, Малкитѣ въ човала заскимваха високо.